

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/311/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114202316
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5114202316.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu - sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Róberta Urbana, v právnej veci W. K., nar. XX.X.XXXX, bytom L., Z. XXX/XX, právne zastúpeného JUDr. Janou Ftorovou, advokátkou so sídlom E., V. M. XXXX/XA proti W. O., nar. X.XX.XXXX, bytom Y. Y., Z. XX, právne zastúpenému JUDr. Milanom Rojčekom, advokátom so sídlom E., Z. X, o zrušenie vyživovacej povinnosti a o vzájomnom návrhu o určenie výživného, na základe odvolania W. O., nar. X.XX.XXXX proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 4C/24/2014-106 zo dňa 6.3.2015 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 4C/24/2014-135 zo dňa 29.7.2016, opravným uznesením č.k. 4C/24/2014-117 zo dňa 20.3.2015 a s opravným uznesením 4C/24/2014-132 zo dňa 29.7.2016, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom (v spojení s dopĺňacím rozsudkom a opravnými uzneseniami) okresný súd zrušil vyživovaciu povinnosť W. K. voči (synovi) W. O. za obdobie od 1.9.2013 do 25.6.2014. Súčasne rozhodol o vzájomnom návrhu W. O. na určenie vyživného za nadväzujúce obdobie tak, že diferencoval výšku vyživovacej povinnosti od 26.6.2014 do 30.9.2014 sumou 100 eur mesačne, od 1.10.2014 do 28.2.2015 vo výške 30,14 eur mesačne a napokon na čas od 1.3.2015 stanovil W. K. povinnosť prispievať na výživu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené neploleté dieťa podľa § 2 písm. c/ zák. č. 601/2003 Z.z. o životnom minime.

2.Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že poslednou úpravou vyživovacej povinnosti (vo výške 80 eur mesačne) je rozsudok Krajského súdu Žilina č.k. 7Co/134/2012-74 zo dňa 14.11.2012. V aktuálnom konaní považoval za nesporne preukázané, že W. O. po ukončení stredoškolského štúdia pokračoval v štúdiu na Prírodovedeckej fakulte v Bratislave, ktoré štúdium však nedokončil. Následne bol (21.5.2014) prijatý na štúdium na Masarykovej univerzite v Brne a to na Prírodovedeckej fakulte v rámci denného štúdia v bakalárskom študijnom programe Experimentálna biológia, odbor Molekulárna biológia a genetika.

3.Obdobie po ukončení stredoškolského štúdia, kedy sa W. O. nepripravoval na budúce povolanie štúdiom na vysokej škole, vyhodnotil okresný súd v súlade s § 62 ods. 1 zák. č. 36/2005 Z.z. o rodine (ďalej len „ZoR“), ako obdobie, kedy bol menovaný schopný po skončení stredoškolského štúdia sám sa živiť a zabezpečovať sa prostriedky na vlastnú výživu, čím boli splnené podmienky pre ukončenie vyživovacej povinnosti W. K. voči svojmu synovi. Okresný súd poukázal v danej spojitosti aj na to, že

samotný W. O. vo vyjadrení k návrhu na začatie konania so zrušením vyživovacej povinnosti od 1.9.2013 súhlasil.

4.Z opísaných dôvodov vyslovil súd prvej inštancie zrušenie vyživovacej povinnosti a to za obdobie do 26.5.2014, keďže W. O. si riadnym vzájomným návrhom doručeným dňa 26.6.2014 (kedy začalo konanie o vzájomnom návrhu) uplatnil voči W. K. nárok na výživné, ktoré možno priznať len odo dňa začatia súdneho konania.

5.Vo vzťahu k nadväzujúcemu obdobiu okresný súd konštatoval obnovenie vyživovacej povinnosti W. K. voči W. O. a to v súvislosti s opätovným začatím štúdia na vysokej škole. Predmetnú skutočnosť totiž ustálil ako relevantnú zmenu pomerov oproti obdobiu poslednej úpravy vyživovacej povinnosti, nakoľko s opätovným štúdiom W. O. na vysokej škole v zahraničí sú spojené zvýšené výdavky, ktoré v konaní boli preukázané. V súvislosti s takto vymedzeným predmetom konania vychádzal zo zákonných hľadísk pre stanovenie výšky vyživovacej povinnosti v zmysle § 75 ods. 1 ZoR (citovaného v napadnutom rozsudku) a dospel k záveru, že predložený vzájomný návrh je dôvodný čiastočne.

V plnej výške - 100 eur - je opodstatnený za obdobie do 30.9.2014 a to s poukazom na príjem W. K. v tomto období, ktorý (príjem) predstavoval 365,61 eur a príjem matky W. O. vo výške 461,85 eur mesačne, pričom matka si zároveň plnila svoju vyživovaciu povinnosť osobnou starostlivosťou. Na strane W. O. uznal bežné výdavky na stravu, oblečenie, ako i špecifické výdavky súvisiace so štúdiom na vysokej škole (ubytovanie, doprava, študijné materiály a pod.). Zároveň zohľadnil vyživovaciu povinnosť W. K. k maloletému Y. M., nar. XX.X.XXXX. Podporne okresný súd poukázal na závery rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 7Co/134/2012-74 zo dňa 14.11.2012, ktorým bol zamietnutý návrh W. K. na zníženie vyživovacej povinnosti.

6.Vo vzťahu k ďalšiemu obdobiu súd prvej inštancie zohľadnil okolnosť, že od 14.8.2014 bol W. K. práceneschopný a jeho jediným príjmom boli nemocenské dávky. Z tohto dôvodu od 1.10.2014 nebol schopný plniť si vyživovaciu povinnosť v rovnakom rozsahu (100 eur). S poukazom na zásadu zakotvenú v § 62 ods. 2 ZoR, v zmysle ktorej má dieťa právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov, dospel okresný súd k záveru, že životná úroveň W. K. mu neumožňovala a ani v súčasnej dobe neumožňuje plniť si vyživovaciu povinnosť v sume 100 eur. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť a s poukazom na zistené príjmy a výdavky účastníkov konania pristúpil k zníženiu vyživovacej povinnosti za obdobie od 1.10.2014 (t.j. odkedy prestal dosahovať príjem z pracovného pomeru) na sumu 30,14 eur mesačne.

7.Napokon, za obdobie od 1.3.2015 určil okresný súd výživné vo výške 30% zo sumy životného minima. Zmeškané výživné za obdobie od 26.6.2014 do 31.3.2015 vyčíslil v celkovej sume 429,46 eur a umožnil ho W. K. splácať v mesačných splátkach po 10 eur spolu s bežným výživným pod hrozbou straty výhody splátok pri nezaplatení čo i len jednej splátky.

8.Zároveň súd prvej inštancie zamietol návrh ohľadom nároku uplatneného za obdobie od 20.6.2010 do 25.6.2016, nakoľko (§ 77 ods. 1 veta druhá ZoR) výživné je možné priznať len odo dňa začatia súdneho konania, pričom vzájomný návrh bol doručený až dňa 26.6.2014 a taktiež zamietol v prevyšujúcej časti (nad určenú výšku a do 100 eur) návrh W.G. na určenie vyživovacej povinnosti od 1.10.2014 do budúcnosti.

9.O náhrade trov konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože mali v konaní úspech len čiastočný.

10.Proti tomuto rozsudku podal odvolanie W. O. a domáhal sa zmeny napadnutého rozhodnutia v podobe určenia povinnosti platiť výživné od 1.3.2015. Okresnému súdu vytýkal, že výroková časť rozhodnutia neobsahuje dátum začiatku plnenia takto stanoveného výživného. Z tohto dôvodu je rozsudok nevykonateľný.

11. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 2 ods. 2 CMP v spojení s § 34 CSP), po zistení, že odvolanie podal oprávnený účastník konania (§ 2 ods. 2 a § 7 CMP v spojení s § 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 2 ods. 2 CMP v spojení s § 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 65 CMP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 2 ods. 2 CMP v spojení s § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 2 ods. 2 CMP v spojení s § 387 ods. 1 CSP.

12. Na základe pokynu odvolacieho súdu súd prvej inštancie dopĺňacím rozsudkom č.k. 4C/24/2014-135 zo dňa 29.7.2016 doplnil výrokovú časť svojho rozsudku o chýbajúce explicitné stanovenie začiatku plnenia vyživovacej povinnosti. Nadväzne odpadol jediný predostretý odvolací dôvod.

13. Vzhľadom na princíp oficiality, zakotvený (okrem iného) v ustanovení § 66 CMP, v zmysle ktorého odvolací súd nie je viazaný odvolacími dôvodmi, však (napriek chýbajúcej/dalšej odvolacej argumentácii) musel krajský súd napadnutý rozsudok podrobiť odvolaciemu prieskumu, pričom dospel k záveru, že súd prvej inštancie náležite vymedzil relevantnú právnu úpravu, príslušné skutkové zistenia správne podriadil/subsumoval pod aplikované normy a zodpovedajúc ustáleným skutkovým záverom opodstatnene vymedzil časové úseky, v rámci ktorých diferencoval výšku vyživovacej povinnosti. Z týchto dôvodov odvolací súd pristúpil k potvrdeniu napadnutého rozsudku.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd postupom podľa § 52 CMP (v spojení s § 2 ods. 1 CMP a § 396 ods. 1 CSP), v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

15. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3 : 0.